

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 9. lutego 2017 roku (...) Spółka akcyjna z siedzibą w W. (dalej zwana również (...)) wystąpiła przeciwko T. L. o zapłatę kwoty 52.067,48 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 16. grudnia 2015 r. do dnia zapłaty, a także o zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu od pozwanego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powódka wskazała, iż łączyła ją z pozwanym umowa kredytu na zakup pojazdu osobowego, która na skutek niewywiązywania się przez pozwanego z obowiązku spłaty rat kredytu uległa rozwiązaniu, w związku z czym całość roszczenia powoda została postawiona w stan natychmiastowej wymagalności. Na kwotę dochodzoną pozwem składa się kapitał główny w wysokości 50.143,37 zł oraz odsetki umowne w kwocie 1.924,11 zł (pozew, k. 2-3v.).

W dniu 27. lutego 2017 r., wydany został w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (nakaz zapłaty, sygn. akt IX GNc 1379/17, k. 44). Jego odpis został doręczony stronie pozwanej w dniu 28. lipca 2017 r. (k. 90).

W dniu 11. sierpnia 2017 r. pozwany T. L. wniósł sprzeciw od ww. nakazu zapłaty i zaskarżając go w całości, wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz kosztów zastępstwa procesowego w wysokości dwukrotności stawki minimalnej.

Uzasadniając swoje stanowisko strona pozwana zakwestionowała żądanie dochodzone pozwem co do zasady, jak i wysokości. Pozwany zaprzeczył istnieniu roszczenia dochodzonego pozwem. Podniósł zarzut nieudowodnienia przez powódkę istnienia oraz wysokości wierzytelności dochodzonej pozwem. Pozwany zakwestionował wiarygodność przedłożonych przez powoda kopii dokumentów. Strona pozwana podniosła także zarzut nieważności umowy kredytu wskazując, że powód nie wykazał umocowania osób zawierających umowę w jego imieniu. Strona pozwana wskazała dodatkowo, iż powódka nie wykazała, że przekazała pozwanemu jakiegokolwiek środki pieniężne na podstawie umowy kredytu. Ponadto zaprzeczyła okoliczności doręczenia jej wzorca umowy, w szczególności ogólnych warunków umowy i regulaminu, przed zawarciem umowy, wobec czego postanowienia zawarte w tych dokumentach nie są wiążące dla strony pozwanej. Ponadto wskazała, że umowa o kredyt zawiera postanowienia, które mogą być uznane za sprzeczne z zasadami współżycia społecznego, w szczególności §8 umowy dotyczący zmiennego oprocentowania. Podniosła także zarzut bezskuteczności zmian oprocentowania kredytu, polegających na zwiększeniu stopy oprocentowania, z powodu niepoinformowania pozwanego o tych zmianach. Ponadto pozwany zakwestionował wymagalność dochodzonego roszczenia. Podniósł, iż powód zaniechał przeprowadzenia procedury restrukturyzacyjnej, co oznacza sprzeczność wypowiedzenia umowy z ustawą, a w konsekwencji nieważność takiej czynności prawnej. Tym samym - w ocenie pozwanego - roszczenie powoda nie zostało postawione w stan natychmiastowej wymagalności. Strona pozwana nadto zaprzeczyła okoliczności otrzymania kategoriernego oświadczenia powoda o wypowiedzeniu umowy kredytowej, tym samym nie można uznać, iż doszło do rozwiązania umowy (sprzeciw od nakazu zapłaty, k. 65-86).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Bank Spółkę akcyjną z siedzibą w W. łączyła z (...) Spółką akcyjną z siedzibą w W. (Agent) umowa agencyjna. Na podstawie zawartej umowy Agent zobowiązał się w zakresie działalności swojego przedsiębiorstwa do stałego pośredniczenia na rzecz Banku w zakresie zawierania ze swoimi klientami nabywającymi u danego dealera pojazdy mechaniczne umów finansujących ich zakup poprzez wykonywanie czynności faktycznych wymienionych w ust. 3 oraz do ich zawierania w imieniu Banku na podstawie odrębnie udzielonego pełnomocnictwa. (...) Bank Spółka akcyjna udzieliła Agentowi pełnomocnictwa rodzajowego do samodzielnego reprezentowania Banku w zakresie m. in. zawierania umów o udzielenie kredytu przeznaczonego na sfinansowanie zakupu pojazdów mechanicznych dla konsumentów oraz przedsiębiorców prowadzących działalność gospodarczą, znajdujących się w aktualnej ofercie Banku pod pieczęcią firmową M. – Oddział (...) S.A. według wzoru zaakceptowanego przez Bank (okoliczności bezsporne; wyciąg z umowy agencyjnej, k. 122-122v., pełnomocnictwo, k. 123, umowy pośrednictwa, k. 182-483).

W dniu 19. sierpnia 2013 r. Agent, działając w imieniu i na rzecz (...) Bank Spółki akcyjnej z siedzibą w W., udzielił W. B. – pracownikowi zatrudnionemu w (...) Spółce akcyjnej w W., pełnomocnictwa rodzajowego do samodzielnego reprezentowania Agent, działającego jako pełnomocnik (...) Bank, m. in. w zakresie zawierania umów o udzielenie kredytu przeznaczonego na sfinansowanie zakupu pojazdów mechanicznych dla konsumentów oraz przedsiębiorców prowadzących działalność gospodarczą, znajdujących się w aktualnej ofercie Banku pod pieczęcią firmową M. – Oddział (...) S.A. według wzoru zaakceptowanego przez Bank (pełnomocnictwo, k. 484).

W dniu 22. listopada 2013 r. (...) Bank Spółka akcyjna z siedzibą w W. zmieniła nazwę na (...) Spółka akcyjna z siedzibą w W. (okoliczności bezsporne).

W dniu 18. lipca 2014 r. (...) Spółka akcyjna z siedzibą w W. (Bank), reprezentowana przez W. B., zawarł z T. L., prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą T. D. (...), Szkoleniowa i (...) w W. (Kredytobiorca), umowę kredytu samochodowego nr (...) na kwotę 55.806,85 zł (§1 ust. 1 umowy). Kredyt był przeznaczony na zakup środka transportu samochodu osobowego marki S., opłacenie kosztów pośrednictwa kredytowego, opłacenie prowizji banku z tytułu udzielenia kredytu oraz opłacenie innych wydatków kredytobiorcy (§1 ust. 2 umowy). Zabezpieczenie spłaty kredytu stanowiły: przewłaszczenie pod warunkiem zawieszającym przedmiotu kredytowania, przelew (cesja) na rzecz Banku praw z tytułu umowy (polisy) ubezpieczenia autocasco przedmiotu kredytowania (§2 ust. 1 umowy). Umowa została zawarta na czas określony, tj. do daty spłaty ostatniej raty kredytu wynikającej z harmonogramu spłat (§5 ust. 1 umowy). Liczba rat kredytu wyniosła 60 (§6 ust. 1 umowy). Kredyt oprocentowany był według zmiennej stopy procentowej, która wynosiła 6,49% w stosunku rocznym (§8 ust. 1 umowy). Integralną część umowy stanowiły: Regulamin udzielania kredytu samochodowego dla firm w ramach bankowości detalicznej (...) S.A., Regulamin przyjmowania i rozpatrywania reklamacji w ramach bankowości detalicznej (...) S.A., Taryfa prowizji opłat bankowych dla Firm w ramach bankowości detalicznej (...) S.A., Tabele stóp procentowych dla Firm w ramach bankowości detalicznej (...) S.A. (§24 ust. 1 Umowy). Bank oświadczył, że przed zawarciem umowy udostępnił Kredytobiorcy ww. dokumenty w postaci elektronicznej przez zamieszczenie ich na stronie internetowej Banku (§24 ust. 2 Umowy). Kredytobiorca oświadczył, że zostały mu udostępnione w sposób umożliwiający ich przechowywanie i odtwarzanie w zwykłym toku czynności ww. dokumenty i przyjął do wiadomości i stosowania ich treść oraz uznał ich wiążący charakter (§24 ust. 3 umowy). W §33 Regulaminu oraz §20 i §22 Umowy zastrzeżono, że umowa kredytu ulegała rozwiązaniu z chwilą spłaty wszelkich należności wynikających z umowy kredytu lub z chwilą upływu okresu wypowiedzenia. Wypowiedzenie umowy kredytu mogło być dokonane przez każdą ze stron, w formie pisemnej pod rygorem nieważności. Okres wypowiedzenia umowy kredytu wynosił 30 dni. W §34 Regulaminu oraz §21 Umowy ustalono, że Bank mógł wypowiedzieć umowę kredytu, tylko w przypadkach określonych w umowie, m. in. naruszenia przez Kredytobiorcę zasad i terminów spłaty kredytu określonych w umowie kredytu (regulamin udzielania kredytu samochodowego dla firm w ramach bankowości detalicznej (...) S.A., k. 16-21, umowa wraz z załącznikami k. 103-109, tabele stóp procentowych dla firm w ramach bankowości detalicznej (...) S.A., k. 124-140).

W dniu 15. lipca 2014 r. T. L. zawarł z (...) Spółką akcyjną z siedzibą w B. umowę sprzedaży pojazdu marki S. o wartości 73.000,00 zł brutto. T. L. dokonał częściowej wpłaty na poczet ceny - w wysokości 21.900,00 zł oraz dokonał opłaty polisy do tego pojazdu (polisa, k. 114-115, faktura VAT, k. 116-117, 174-175, oświadczenie, k. 118-119, wzór umowy sprzedaży, k. 176-177).

W dniu 28. lipca 2014 r. na rachunek bankowy Kredytobiorcy wpłynęła kwota 55.806,85 zł, wpłacona przez mBank (potwierdzenie wykonania operacji uznaniowej, k. 110, wyciąg z rachunku bankowego, k. 111-113).

Kredytobiorca przystąpił do spłaty rat kredytu samochodowego (wyciąg z rachunku bankowego, k. 111-113).

W dniu 15. grudnia 2015 r. spółka (...) wystawiła wyciąg z ksiąg bankowych nr (...), w którym określono zadłużenie T. L. na dzień 15. grudnia 2015 r. na kwotę 52.067,48 zł, na którą to kwotę składały się: kapitał główny w wysokości 50.143,37 zł oraz odsetki umowne za okres od dnia 28. marca 2015 r. do dnia 15. grudnia 2015 r., według stopy procentowej w wysokości 5,49% w skali roku - w kwocie 1.924,11 zł, W wyciągu wskazano, że roszenie oparte na wyciągu jest wymagalne od dnia 17. sierpnia 2015 r. (wyciąg z ksiąg bankowych, k. 39).

Powyższych ustaleń faktycznych Sąd dokonał na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w postaci odpisów dokumentów prywatnych załączonych do pozwu oraz dalszego pisma procesowego powoda, uwierzytelnionych przez pełnomocnika powoda w trybie przewidzianym w przepisie art. 129 § 2 k.p.c., a także przedstawionych przez powoda wydruków. Powołane przez powoda, poświadczane przez jego pełnomocnika odpisy dokumentów prywatnych zasługują na wiarę.

Zgodnie z art. 245 k.p.c. dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dokumenty prywatne korzystają z domniemania autentyczności (prawdziwości). Domniemanie to oznacza, że z samego faktu przedłożenia dokumentu należy wywieść wniosek o jego pochodzeniu od osoby, który na dokumencie figuruje jako jego wystawca. Dokumenty prywatne nie korzystają z domniemania prawdziwości zawartych w nich oświadczeń, a więc każda osoba mająca w tym interes prawny może stwierdzić i dowodzić, że treść złożonych oświadczeń nie odpowiada stanowi rzeczywistemu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28. lutego 2007r., V CSK 441/06; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15. kwietnia 1982r., III CRN 65/82). Podpis złożony na dokumencie prywatnym powinien być własnoręczny, nosić cechy indywidualne o charakterze powtarzalnym, które utrudniają jego podrobienie, ale jednocześnie pozwalają odróżnić dany podpis od innych. Za ważny podpis uważa się nie tylko podpis imieniem i nazwiskiem lub podpis samym nazwiskiem, lecz także skrót podpisu ("podpis nieczytelny"), którego wystawca zwykle używa przy podpisywaniu dokumentów i który jest "godłem" jego podpisu (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 28. kwietnia 1973r., III CZP 78/72, OSNCPiUS 1973, Nr 12, poz. 207). Domniemanie autentyczności może zostać obalone przez skuteczne przeprowadzenie dowodu przeciwności (dowodu przeciwko wnioskowi domniemania), przy czym ciężar tego dowodu spoczywa na stronie zaprzeczającej (art. 253 zd. 1 k.p.c.). Strona ta, chcąc zadośćuczynić spoczywającemu na niej ciężarowi dowodu, powinna zatem wykazać, że przedłożony sądowi dokument prywatny jest nieprawdziwy. Powyższa reguła znajduje zastosowanie jedynie wówczas, gdy dokument ten pochodzi od strony zaprzeczającej jego prawdziwości. Jeżeli spór dotyczy dokumentu prywatnego pochodzącego od innej osoby niż strona zaprzeczająca, a więc od strony przeciwnej lub od osoby trzeciej, prawdziwość dokumentu powinna udowodnić strona, która chce z niego skorzystać (art. 253 zd. 2 k.p.c.).

W ocenie Sądu, w niniejszej sprawie, nie zostało obalone domniemanie autentyczności przedłożonych przez stronę powodową odpisów dokumentów poświadczonych za zgodność z oryginałem w trybie art. 129 k.p.c. Dotyczy to przede wszystkim umowy kredytu samochodowego oraz załączników do tej umowy. Strona powodowa, wobec dokonania zaprzeczenia przez pozwanego autentyczności przedłożonych przez powódkę kserokopii dokumentów, złożyła do akt sprawy ich kopie poświadczane za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie radcę prawnego. Poświadczając odpisy dokumentów za zgodność z oryginałem, radca prawny oraz adwokat działają jako osoby zaufania publicznego. Dokonane poświadczenia korzystają z domniemania prawdziwości (autentyczności) stanowiąc dowód tego, że odpis dokumentu jest zgodny z jego oryginałem.

Jeśli zaś chodzi o przedłożone przez stronę powodową wydruki komputerowe regulaminu oraz tabeli prowizji i opłat, to wskazać należy, iż również mogą one stanowić dowód w sprawie. Art. 308 k.p.c. pozwala na nadanie mocy dowodowej wydrukowi komputerowemu. Przepis powyższy wyróżnia kategorię dowodów z urządzeń utrwalających albo przenoszących obrazy lub dźwięki, zaś katalog środków dowodowych o tym charakterze ma charakter otwarty. Ustawodawca wylicza przykładowe dowody, które powszechnie dzieli się na dwie grupy - dowody wizualne, tj. zawierające informacje postrzegane za pomocą wzroku (dowód z filmu, telewizji, fotokopii, fotografii, planów i rysunków), jak również dowody audialne, tj. zawierające informacje postrzegane za pomocą słuchu (płyty, taśmy dźwiękowe). Wydruki komputerowe mogą stanowić dowód w postępowaniu cywilnym, stanowią bowiem "inny środek dowodowy", o którym mowa w art. 308 k.p.c. i art. 309 k.p.c. Jakkolwiek nie można przyjąć, że oświadczenie zawarte w wydruku komputerowym jest zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy, to należy przyjąć, że przedmiotowy środek dowodowy świadczy o istnieniu zapisu komputerowego określonej treści w chwili dokonywania wydruku. Okoliczność, że tego typu dowody mogą być z łatwością modyfikowane, nie pozbawia ich mocy dowodowej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5. listopada 2008 r., I CSK 138/08; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 13. stycznia 2017 r., I ACa 2111/15, OSA 2017 nr 4, poz. 6).

Sąd nie znalazł także podstaw do nieuwzględnienia dowodu z historii rachunku bankowego pozwanego. Z uwagi na dyspozycję art. 104 ust. 3 ustawy Prawo bankowe stanowiącą, iż banku nie obowiązuje zachowanie tajemnicy bankowej wobec osoby, której dotyczą informacje objęte tajemnicą, Sąd skonstatował, że bank mógł w niniejszej sprawie posłużyć się dokumentami, które miałyby obowiązek przedłożyć osobie będącej klientem tegoż banku, jeśli ten jest stroną postępowania.

Postanowieniem na rozprawie w dniu 20. listopada 2018 r. Sąd oddalił wnioski dowodowe powoda dotyczące dokumentów złożonych do akt sprawy w kserokopiach niepoświadczonych za zgodność z oryginałem w trybie art. 129 k.p.c., tj. ostateczne wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem odbioru oraz przedsądowe wezwanie do zapłaty. Zgodnie z treścią art. 129 § 2 k.p.c., zamiast oryginału dokumentu strona może złożyć odpis dokumentu, jeżeli jego zgodność z oryginałem została poświadczona przez występującego w sprawie profesjonalnego pełnomocnika strony. Przez złożenie poświadczenia na odpisie dokumentu profesjonalny pełnomocnik potwierdza istnienie dokumentu „źródłowego” o treści takiej samej jak odpis. Regulacja ta nie pozostawia zatem wątpliwości, że moc dowodową ma kserokopia dokumentu poświadczona za zgodność z oryginałem dokumentu. W świetle przepisów k.p.c. i orzecznictwa Sądu Najwyższego przez dokument rozumie się jego oryginał, a wyjątki, kiedy oryginał może być zastąpiony przez odpis (kserokopię), określa ustawa. Niepoświadczona kserokopia nie jest dokumentem. Mieści się ona w stosowanym w k.p.c. pojęciu odpisu i jako taka nie może zastąpić dokumentu, na którego bazie powstała. Jest więc tylko środkiem uprawdopodobnienia za pomocą pisma, pozwalającym na dopuszczenie dowodu z zeznań świadków i dowodu z przesłuchania stron - art. 74 § 2 k.c. (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 29. marca 1994 r., III CZP 37/94, OSNCP 1994 Nr 11, poz. 206; wyrok Sądu Najwyższego z dnia z dnia 10. lipca 2009 r., II CSK 71/09). Podkreśla się przy tym, że jeżeli pismo nie może być uznane za dokument, nie może być ono innym środkiem dowodowym w rozumieniu art. 308 k.p.c. Odmienne ujęcie tego zagadnienia prowadziłoby do obejścia przepisów o dowodzie z dokumentu. Poza tym, jak trafnie podkreślono w doktrynie, wymienione w art. 308 k.p.c. środki dowodowe ustawodawca zaliczył do "przrzędów utrwalających albo przenoszących obrazy lub dźwięki". Oznacza to, że środki te, w tym także fotokopie, mają przedstawiać rzeczywistość przez zawarte w nich obrazy lub dźwięki, a nie przez opisy wyrażane pismem. Zwykła odbitka ksero (tj. odbitka niepotwierdzona, nie stanowiąca dokumentu) nie może zastąpić dokumentu, na którego bazie powstała. Przemawia za tym jednoznacznie treść art. 129 k.p.c. w zw. z art. 128 k.p.c. Artykuł 128 k.p.c. pozwala na dołączenie do pisma procesowego odpisów załączników (np. ich kserokopii) zamiast załączników w oryginale. Z art. 129 k.p.c. jednak wynika, że najpóźniej na rozprawie strona obowiązana jest okazać sądowi oryginały tych dokumentów, natomiast na żądanie przeciwnika obowiązana jest uczynić to jeszcze przed rozprawą. Ustawodawca posługując się pojęciem dokumentu rozumiał przez to jego oryginał. Tam gdzie oryginał może być zastąpiony przez odpis (np. odbitkę ksero), ustawodawca wyraźnie to zaznaczył (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6. listopada 2002 r., I CKN 1280/00). Posłużenie się niepotwierdzoną kserokopią jako środkiem do ustalenia treści pisemnego dokumentu uznać należy za dopuszczalne tylko wówczas, kiedy z przyczyn faktycznych uzyskanie dostępu do oryginału lub wypisu lub odpisu funkcjonującego na prawach oryginału nie jest możliwe dla strony, a także dla sądu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26. listopada 2014 r., III CSK 254/13). Złożenie w sprawie sądowej kserokopii dokumentów stanowi bowiem w istocie "powołanie się" na dokument, w rozumieniu art. 129 k.p.c. Zgodnie z art. 129 k.p.c., strona powołująca się w piśmie na dokument obowiązana jest zaś na żądanie przeciwnika złożyć oryginał dokumentu w sądzie jeszcze przed rozprawą. Przepis ten gwarantuje stronie prawo zapoznania się z oryginałem każdego dokumentu, na jaki powołuje się strona przeciwna, w celu zweryfikowania - na podstawie złożonego w sądzie oryginału dokumentu - czy powołana w piśmie lub przedłożona w odpisie treść istotnie odpowiada jego brzmieniu. W judykaturze przyjmuje się, że obowiązek złożenia w sądzie oryginału dokumentu powstaje automatycznie z chwilą zgłoszenia przez stronę przeciwną takiego żądania, a więc bez potrzeby wydawania przez sąd jakichkolwiek rozstrzygnięć w tym przedmiocie (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 4. marca 2005 r. III CK 109/2004 i z dnia 6. listopada 2002 r. I CKN 1280/2000). W niniejszej zaś sprawie strona powodowa, mimo kwestionowania przez pozwanego prawdziwości przedłożonych wraz z pozwem kserokopii wezwań do zapłaty, nie złożyła tych dokumentów w oryginale lub kopii prawidłowo poświadczonych za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie pełnomocnika. Nie wskazywała także na trudności w pozyskaniu oryginałów tych dokumentów. Tym samym Sąd oddalił wnioski dowodowe powoda

dotyczące dokumentów złożonych do akt sprawy w kserokopiach niepoświadczonych za zgodność z oryginałem w trybie art. 129 k.p.c. wobec odmowy ich przedstawienia.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powód dochodził w niniejszym postępowaniu zapłaty wierzytelności z umowy kredytu, obejmującej kapitał oraz odsetki umowne, z uwagi na dokonanie skutecznego wypowiedzenia łączącej strony umowy.

W niniejszej sprawie znajdują zatem zastosowanie przepisy ustawy z dnia 29. sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. 2016, poz. 1988 j.t.). Zgodnie z art. 69 ust. 1 tej ustawy, przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Stosownie zaś do treści art. 75 ustawy Prawo bankowe, w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu albo w przypadku utraty przez kredytobiorcę zdolności kredytowej bank może obniżyć kwotę przyznanego kredytu albo wypowiedzieć umowę kredytu.

Zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu, wynikającym z przepisu art. 6 k.c. oraz stanowiącego jego odpowiednik procesowy art. 232 k.p.c., powód winien udowodnić okoliczności związane z zawarciem umowy kredytu, skutecznością wypowiedzenia tej umowy oraz wysokością dochodzonego roszczenia. W ocenie Sądu powód nie sprostął ciężącemu na nim obowiązkowi.

Powód wykazał okoliczność zawarcia z pozwanym umowy o kredyt. Strona pozwana podniosła zarzut nieważności umowy z uwagi na jej podpisanie, w imieniu powoda, przez osoby nie mającego do tego upoważnienia. Wbrew jednak twierdzeniom strony pozwanej, osoba zawierająca umowę z pozwanym – W. B., posiadała uprawnienie do działania w imieniu strony powodowej. Strona powodowa, wobec kwestionowania powyższej okoliczności przez pozwanego, wniosła o zobowiązanie (...) Spółki akcyjnej z siedzibą w W. do przedłożenia do akt sprawy dokumentacji związanej ze współpracą z powodem w zakresie zawierania umów kredytu, w tym dokumentów wykazujących umocowanie W. B. do działania w imieniu spółki (...) S.A. (dawniej: (...) S.A.). Z przedłożonej przez zobowiązanego podmiot dokumentacji wynikało, iż spółkę (...) z powodem łączyła umowa agencyjna, w ramach której (...) S.A. jako Agent zobowiązała się w zakresie działalności swojego przedsiębiorstwa do stałego pośredniczenia na rzecz powoda w zakresie zawierania ze swoimi klientami nabywającymi u danego dealera pojazdy mechaniczne umów finansujących ich zakup poprzez wykonywanie czynności faktycznych wymienionych w ust. 3 oraz do ich zawierania w imieniu Banku na podstawie odrębnie udzielonego pełnomocnictwa. Jednocześnie z treści tych umów wynikało, że powód udzielił spółce (...) pełnomocnictwa rodzajowego do samodzielnego reprezentowania go w zakresie m. in. zawierania umów o udzielenie kredytu przeznaczonego na sfinansowanie zakupu pojazdów mechanicznych dla konsumentów oraz przedsiębiorców prowadzących działalność gospodarczą, znajdujących się w aktualnej ofercie Banku pod pieczęcią firmową M. – Oddział (...) S.A. według wzoru zaakceptowanego przez Bank. Pełnomocnictwo o tożsamej treści zostało udzielone pracownikowi spółki (...). Zgodnie z art. 758 § 1 k.c., przez umowę agencyjną przyjmujący zlecenie (agent) zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, do stałego pośredniczenia, za wynagrodzeniem, przy zawieraniu z klientami umów na rzecz dającego zlecenie przedsiębiorcy albo do zawierania ich w jego imieniu. Do zawierania umów w imieniu dającego zlecenie oraz do odbierania dla niego oświadczeń agent jest uprawniony tylko wtedy, gdy ma do tego umocowanie (§2). Umowa agencyjna należy do umów z zakresu pośrednictwa handlowego. Na jej podstawie agent zobowiązuje się do stałego pośredniczenia przy zawieraniu umów z klientami na rzecz dającego zlecenie przedsiębiorcy albo do ich zawierania w jego imieniu. Agent zobowiązuje się do tych działań w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa oraz za wynagrodzeniem. Na podstawie definicji umowy agencyjnej zawartej w art. 758 § 1 k.c. wyróżnia się w doktrynie dwa rodzaje tej umowy: agencję pośredniczą oraz agencję przedstawicielską. Agencja pośrednicza polega na tym, że agent zobowiązuje się za wynagrodzeniem i w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do stałego pośredniczenia przy zawieraniu umów z klientami na rzecz dającego

zlecenie przedsiębiorcy. Agencja przedstawicielska charakteryzuje się natomiast tym, że agent dokonuje w imieniu dającego zlecenie czynności prawnych, czyli zawiera umowy w jego imieniu. Do składania oświadczeń woli w imieniu dającego zlecenie oraz do przyjmowania dla niego oświadczeń agent jednakże jest uprawniony tylko wówczas, gdy otrzyma stosowne umocowanie (art. 758 § 2 k.c.). Stroną umów zawartych przez agenta staje się bezpośrednio dający zlecenie, po jego stronie powstają więc prawa i obowiązki wynikające z dokonanych przez agenta czynności prawnych (Kidyba Andrzej (red.). Kodeks cywilny. Komentarz. Tom III. Zobowiązania - część szczególna. LEX 2014). W niniejszej sprawie niewątpliwie mamy do czynienia z agencją przedstawicielską. Wbrew zatem twierdzeniom strony pozwanej, W. B., który zawarł z pozwanym umowę kredytu, miał do tego stosowne umocowanie, stąd też podnoszony przez pozwanego zarzut nieważności umowy z powodu niewłaściwej reprezentacji powoda przy zawarciu umowy okazał się niezasadny.

W ocenie Sądu także twierdzenia pozwanego o tym, że nie otrzymał on środków z tytułu udzielonego kredytu, okazały się gołosłowne. Powód złożył bowiem dokument w postaci potwierdzenia wykonania operacji uznaniowej, który został opatrzony podpisem pracownika Banku. Z treści tego dokumentu wynika, że pozwanemu w dniu 28. lipca 2014 r. wypłacono umówioną kwotę kredytu. Ponadto, jak wynika z przedłożonej do akt sprawy faktury VAT za sprzedaż samochodu marki S. oraz złożonych oświadczeń pracownika salonu (...) o wpłaceniu przez pozwanego części ceny sprzedaży pojazdu oraz opłacenia polisy do tego samochodu, niewątpliwie pozwany nabył pojazd, o którym była mowa w umowie kredytu. Ponadto, jak wynika z wyciągu rachunku bankowego pozwanego, przystąpił on do spłaty zaciągniętego zobowiązania. Powyższe okoliczności potwierdzają w sposób niewątpliwy, iż pozwany otrzymał środki z tytułu udzielonego kredytu. Jest bowiem rzeczą oczywistą, że gdyby pozwany nie otrzymał środków finansowych od powoda, to nie dokonywałby spłaty rat kredytu.

W związku z powyższym, w ocenie Sądu, strona powodowa wykazała okoliczność zawarcia umowy z pozwanym i przekazania pozwanemu na podstawie łączącej strony umowy środków kredytowych.

Strona powodowa nie udźwignęła jednakże ciężaru dowodowego w pozostałym zakresie. Jak wynika z §33 Regulaminu oraz §20 i §22 Umowy, umowa kredytu ulegała rozwiązaniu z chwilą spłaty wszelkich należności wynikających z umowy kredytu lub z chwilą upływu okresu wypowiedzenia. Wypowiedzenie umowy kredytu mogło być dokonane przez każdą ze stron, w formie pisemnej pod rygorem nieważności. Okres wypowiedzenia umowy kredytu wynosił 30 dni. W §34 Regulaminu oraz §21 Umowy ustalono, że Bank mógł wypowiedzieć umowę kredytu, tylko w przypadkach określonych w umowie, m. in. naruszenia przez Kredytobiorcę zasad i terminów spłaty kredytu określonych w umowie kredytu. W tym miejscu wymaga zaznaczenia, iż wbrew twierdzeniom strony pozwanej obowiązywały ją zarówno postanowienia umowy oraz regulaminu do umowy, stanowiące integralną część tej umowy. Zgodnie z art. 384 § 1 k.c., ustalony przez jedną ze stron wzorzec umowy, w szczególności ogólne warunki umów, wzór umowy, regulamin, wiąże drugą stronę, jeżeli został jej doręczony przed zawarciem umowy. Stosownie do §4 jeżeli jedna ze stron posługuje się wzorcem umowy w postaci elektronicznej, powinna udostępnić go drugiej stronie przed zawarciem umowy w taki sposób, aby mogła ona wzorzec ten przechowywać i odtwarzać w zwykłym toku czynności. W niniejszej sprawie, z treści łączącej strony umowy (§24), wynika, że pozwanemu zostały udostępnione przed zawarciem umowy Regulamin oraz Tabele Opłat stanowiące integralną część umowy o kredyt, w sposób umożliwiający ich przechowywanie i odtwarzanie. Nie ulega zatem wątpliwości, że pozwany miał sposobność zapoznać się z treścią Regulaminu i winien to uczynić przed podpisaniem umowy. Zadaniem Sądu nie jest rozstrzygnięcie, czy strona pozwana, będąca profesjonalistą, zapoznała się z postanowieniami regulaminu. Obowiązkiem pozwanego było zapoznanie się z postanowieniami umowy oraz załącznikami do niej (w tym regulaminu). Pozwany stawiając własnoręczny podpis pod powyższymi zapisami zaakceptował je, niezależnie od tego, czy mimo takiej możliwości uprzednio zapoznał się z nimi, czy też nie. Powyższe oznacza, że pozwany nie może skutecznie kwestionować klarownych postanowień umowy oraz Regulaminu. Tym samym uznać należy zapisy umowy oraz regulaminu, w tym zapisy dotyczące wypowiedzenia umowy kredytu, za wiążące strony umowy.

Brak jednocześnie w okolicznościach niniejszej sprawy podstaw do badania postanowień umowy pod kątem ich abuzywności, a to z uwagi na fakt, że pozwany zawarł umowę z bankiem nie jako konsument, ale w ramach prowadzonej przezeń działalności gospodarczej.

Zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu to na powódzie spoczywał ciężar wykazania istnienia podstawy do postawienia całego zobowiązania w stan natychmiastowej wykonalności, tj. faktu niedotrzymania przez Kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu i złożenia pozwanemu skutecznego oświadczenia o wypowiedzeniu umowy kredytowej. Strona powodowa natomiast okoliczności tych nie wykazała. W szczególności powód nie wykazał, iż doszło do skutecznego wypowiedzenia umowy kredytu, nie przedstawiając dokumentu inkorporującego takie oświadczenie powoda ani dowodu jego doręczenia pozwanemu. Pozwany zaś te okoliczności zakwestionował. Dowodu na istnienie tych okoliczności nie mogły stanowić kserokopie dokumentów w postaci ostatecznego wezwania do zapłaty z dnia 28. czerwca 2015 r. oraz przedsądowego wezwania do zapłaty z dnia 18. sierpnia 2015 r.

W pierwszej kolejności, jak wskazano powyżej, wyżej wymienione odpisy dokumentów nie mogły stanowić dowodu na powyższą okoliczność z tego względu, że zostały przedłożone do akt sprawy wyłącznie w kserokopiach niepoświadczonych za zgodność z oryginałem. Wskazać należy, że sama odbitka ksero nie jest dokumentem w rozumieniu przepisów kodeksu postępowania cywilnego i nie może dokumentu zastąpić. Jeżeli zatem kserokopia nie jest odpowiednio poświadczona, jak w niniejszym przypadku, to nie stanowi ona dokumentu, a sądowi nie wolno przeprowadzić w tej sytuacji dowodu z dokumentu. Taka kserokopia bowiem jest jedynie środkiem uprawdopodobnienia, pozwalającym na przeprowadzenie innych dowodów (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 10. stycznia 2008 r., V ACa 816/07). Strona powodowa jednakże nie podjęła dodatkowej inicjatywy dowodowej i nie przedłożyła żadnych innych dokumentów potwierdzających okoliczność wypowiedzenia umowy o kredyt. W szczególności powód nie przedłożył do akt sprawy oświadczenia o wypowiedzeniu umowy. Wskazać bowiem należy, iż przedłożonych kopii dokumentów, abstrahując od tego, że nie mogły w ogóle stanowić dowodu w sprawie, nie sposób też uznać za inkorporujące skuteczne oświadczenie o wypowiedzeniu umowy. Jednym z wymogów skuteczności oświadczenia woli jest bowiem jego jednoznaczność, wymóg ten ma doniosłe znaczenie zwłaszcza w przypadku jednostronnych czynności prawnych o charakterze prawokształtującym. Wezwanie do zapłaty wraz z odniesieniem się do wypowiedzenia umowy, które jest prawnie doniosłą czynnością prawną skutkującą wygaśnięciem stosunku prawnego między stronami umowy i co za tym idzie, wymagalnością roszczenia Banku, winno być dla odbiorcy kategoryczne i jednoznaczne. Przesłanka ta nie zostaje spełniona, jeżeli oświadczeniu takiemu możliwe jest przypisanie więcej niż jednego znaczenia. Jak podkreśla się w orzecznictwie, wypowiedzenie jest prawem kształtującym, które jest realizowane przez oświadczenie złożone drugiej stronie umowy (art. 61 k.c.). Z uwagi na szczególne skutki, jakie ze sobą niesie, a które prowadzą do zerwania istniejącego między stronami węzła obligacyjnego, uznać należy, że zgodnie z art. 60 k.c. zachowanie takie nie powinno pozostawiać żadnych wątpliwości co do prawidłowości jego złożenia (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 14. maja 2015 roku, sygn. akt I ACa 16/15). Przedłożony przez stronę powodową dokument zatytułowany „ostateczne wezwanie do zapłaty” będący zarazem - zdaniem strony powodowej - wypowiedzeniem umowy, takich wymogów nie spełniał. Pismo to bowiem nie było dla odbiorcy kategoryczne i jednoznaczne. Z treści pisma wynikało, że zostało ono do pozwanego skierowane pod rygorem wypowiedzenia umowy w przypadku nie spełnienia świadczenia, a jednocześnie samo w sobie miało być oświadczeniem o wypowiedzeniu umowy przez Bank. Nie bez znaczenia jest także tytuł pisma, gdyż wezwanie do zapłaty jest ze swej natury jedynie działaniem upominawczym, zmierzającym do poinformowania dłużnika o stanie zadłużenia i ewentualnych konsekwencjach niezastosowania się do niego. Powiadomienie takie nie jest oświadczeniem woli, a innego rodzaju zachowaniem, mającym na celu poinformowanie odbiorcy o określonych faktach, nie wywołuje zatem skutków prawnych (por. E. Gniewek, P. Machnikowski [red.], Kodeks cywilny. Komentarz. Legalis). Natomiast wypowiedzenie umowy jest prawnie doniosłą czynnością prawną skutkującą wygaśnięciem stosunku prawnego między stronami umowy i co za tym idzie, wymagalnością roszczenia Banku. Oceniając treść omawianego pisma Sąd doszedł do przekonania, iż w istocie stanowiło, zgodnie z jego tytułem, wyłącznie wezwanie do zapłaty.

Ponadto wskazać należy, że jednostronne oświadczenie woli wywierające z chwilą jego złożenia innej osobie wpływ na jej stosunki majątkowe nie powinno być dokonywane z zastrzeżeniem warunku. Ochrona prawna interesów tej osoby wymaga bowiem, aby zakres skuteczności takiego oświadczenia był precyzyjnie oznaczony. Warunkowe oświadczenie woli o wypowiedzeniu umowy jest więc niedopuszczalne (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29. kwietnia 2009 r., II CSK 614/08, OSNC 2018 Nr 2, poz. 32, s. 84). Zgodzić się również należy w tej sytuacji ze stanowiskiem, które wskazuje, że niewykonanie zobowiązania przez dłużnika może być uznane za warunek w rozumieniu art. 89 k.c. (por. wyroku Sądu Najwyższego: z dnia 27. czerwca 1997 r., I CR 7/95, OSNC 1995, Nr 12, poz. 183 oraz z dnia 8. marca 2002 r., III CKN 748/00, OSNC 2003, Nr 3, poz. 33). W konsekwencji oświadczenie woli powoda złożone w piśmie z 28. czerwca 2015 r., pod warunkiem zawieszającym, uznać należało - także z tego powodu - za nieskuteczne.

Ponadto podkreślić należy, że oświadczenie o wypowiedzeniu umowy kredytu, aby mogło odnieść zamierzony skutek, musi dojść do adresata tak, żeby miał on możliwość się z nim zapoznać. Tymczasem strona powodowa nie wykazała, że pozwany miał możliwość zapoznania się z powyższym pismem. Strona powodowa zamierzała fakt złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu umowy, jak i fakt wysłania tego oświadczenia pozwanemu dowodzić kopiami dokumentów potwierdzenia odbioru. Pozwany kategorycznie przeczył temu, by otrzymał od banku wypowiedzenie umowy kredytu. Domniemanie doręczenia nie wynika z treści art. 61 k.c. Z wykładni literalnej tego przepisu wynika, że osoba wywołująca skutki prawne z oświadczenia woli (czyli powód) musi udowodnić, że doszło ono do adresata (pозwanego) w sposób umożliwiający mu zapoznanie się z jego treścią. Obowiązkowi temu strona powodowa nie sprostała, bowiem nie przedstawiła innego dowodu wskazującego tę okoliczność. Nie można zatem w konsekwencji ustalić nawet hipotetycznej daty rozpoczęcia biegu terminu wypowiedzenia, a zatem także daty rozwiązania umowy.

Wreszcie - wobec nieprzedstawienia oryginału dokumentu obejmującego oświadczenie banku o wypowiedzeniu umowy - nie można uznać, że zachowana została zastrzeżona w umowie forma, w której oświadczenie takie powinno zostać złożone. Wszak zgodnie z postanowieniami Regulaminu, wypowiedzenie umowy kredytu mogło być dokonane przez każdą ze stron, w formie pisemnej pod rygorem nieważności.

W związku z powyższym, wobec niewykazania przez powoda dokonania przez niego skutecznego wypowiedzenia umowy kredytowej, uznać należy, że nie nastąpił skutek w postaci wymagalności kredytu.

W związku z niewykazaniem przez stronę powodową wymagalności roszczenia, nie miała znaczenia okoliczność, czy oświadczenie powoda z dnia 28. czerwca 2015 r. zostało złożone z naruszeniem art. 75c ustawy Prawo Bankowe. Ubocznie wyłącznie wskazać należy, że zgodnie z powołanym przepisem, jeżeli kredytobiorca opóźnia się ze spłatą zobowiązania z tytułu udzielonego kredytu, bank wzywa go do dokonania spłaty, wyznaczając termin nie krótszy niż 14 dni roboczych. W wezwaniu, o którym mowa w ust. 1 bank informuje kredytobiorcę o możliwości złożenia, w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania, wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Powyższy przepis został wprowadzony ustawą z dnia 25. września 2015 r. o zmianie ustawy – Prawo bankowe oraz niektórych ustaw (Dz. U. 2015r., poz. 1854) i obowiązuje od dnia 27. listopada 2015 r. (art. 13 ww. ustawy). Zgodnie z art. 12 powyższej ustawy, banki oraz spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe, w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie ustawy, dostosują swoją działalność do wymagań określonych w art. 75c ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą. Podkreślenia wymaga, że obowiązek nałożony na banki wynikający z art. 12 ww. ustawy dotyczył umów „niewypowiedzianych” w dniu wejścia w życie tejże ustawy. Natomiast w niniejszej sprawie oświadczenie powoda zostało złożone w dniu 28. czerwca 2015 r. Zatem powódka nie miała obowiązku dostosowania trybu wypowiedzenia do regulacji przewidzianych w dodanym art. 75c prawa bankowego, albowiem przepis ten nie obowiązywał w dniu złożenia przez powódkę oświadczenia woli o wypowiedzeniu umowy.

Jeśli zaś chodzi o wysokość dochodzonego roszczenia, to w ocenie Sądu, okoliczność ta również nie została wykazana przez stronę powodową. Powód celem wykazania powyższej okoliczności przedłożył wyciąg z ksiąg banku, w którym określono wysokość zadłużenia pozwanego z tytułu zawartej umowy kredytu. Wymaga jednakże podkreślenia, iż przedłożony przez powoda dokument w postaci wyciągu z ksiąg bankowych nie korzysta z mocy dowodowej tożsamej z mocą dowodową dokumentu urzędowego, a to ze względu na wyłączenie zawarte w art. 95 Prawa bankowego. Zgodnie z art. 95 ust. 1 tej ustawy, księgi rachunkowe banków i sporządzone na ich podstawie wyciągi oraz inne oświadczenia

podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banków i opatrzone pieczęcią banku, jak również sporządzone w ten sposób pokwitowania odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych oraz ustanowionych na rzecz banku zabezpieczeń i mogą stanowić podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych. Moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym (ust. 1a).

Wobec powyższego, w ocenie Sądu treść powyższego dokumentu nie dowodzi faktu istnienia zadłużenia pozwanego oraz jego wysokości. Dokument ten ma w tej sytuacji charakter dokumentu prywatnego, stanowiącego – stosownie do treści art. 245 k.p.c. – dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie w nim zawarte. Złożenie takiego dokumentu nie ogranicza więc obowiązku wskazania przez powoda dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzi skutki prawne, do czego obliguje strony art. 232 k.p.c., w szczególności odnośnie okoliczności przez stronę pozwaną kwestionowanych. Wskazać w tym miejscu należy, że zaprzeczenie podstawy faktycznej przez pozwanego powoduje, że fakty na które powoływał się powód stają się sporne i muszą zostać przez niego udowodnione. Strona powodowa winna udowodnić tę okoliczność innymi środkami dowodowymi, czego nie uczyniła.

W procesie decyzyjnym Sąd nie może oprzeć swojego rozstrzygnięcia na okolicznościach, które nie zostały udowodnione, a które stanowią podstawę dochodzonego roszczenia. Dowodzenie własnych twierdzeń nie jest obowiązkiem strony (ani materialnoprawnym, ani procesowym), a tylko spoczywającym na niej ciężarem procesowym. Nie istnieje zatem żadna możliwość egzekwowania od strony aktywności w sferze dowodowej; sąd nie może nakazać czy zobowiązać do przeprowadzenia dowodu. Tylko od woli strony zależy, jakie dowody sąd będzie prowadził. Przeciwno stronie natomiast - co wynika z art. 6 k.c. - skierują się ujemne następstwa jej pasywnej postawy; fakty nieudowodnione zostaną pominięte i nie wywołają skutków prawnych z nimi związanych (Pyziak-Szafnicka M. (red.). Kodeks cywilny. Część ogólna. Komentarz. LEX 2009).

W świetle przesądzenia powyższych okoliczności, rozważanie pozostałych zarzutów pozwanego, uznać należało za zbędne i nie mające znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Z powyższych względów, wobec niewykazania przez powoda wysokości i wymagalności wierzytelności dochodzonej pozwem, Sąd oddalił powództwo w całości, jako nieudowodnione.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. oraz § 2 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22. października 2015 r., w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015, poz. 1804). Na kwotę zasądzoną od powoda na rzecz pozwanego składa się wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym w kwocie 5.400,00 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł.

Sąd nie uwzględnił wniosku strony pozwanej o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w wysokości przewyższającej stawkę minimalną. Zgodnie z treścią §15 ust. 3 ww. Rozporządzenia, zgodnie z którym opłatę w sprawach wymagających przeprowadzenia rozprawy ustala się w wysokości przewyższającej stawkę minimalną, która nie może przekroczyć sześciokrotności tej stawki, ani wartości przedmiotu sprawy, jeśli uzasadnia to m. in. niezbędny nakład pracy radcy prawnego, w szczególności poświęcony czas na przygotowanie się do prowadzenia sprawy, liczba stawień w sądzie, w tym na rozprawach i posiedzeniach, czynności podjęte w sprawie, w tym czynności podjęte w celu polubownego rozwiązania sporu, również przed wniesieniem pozwu (pkt 1) oraz wkład pracy radcy prawnego w przyczynienie się do wyjaśnienia okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, jak również do wyjaśnienia i rozstrzygnięcia istotnych zagadnień prawnych budzących wątpliwości w orzecznictwie i doktrynie (pkt 3). W ocenie Sądu, nakład pracy pełnomocnika, jak również charakter sprawy nie uzasadniały podwyższenia przyznanego wynagrodzenia. Podkreślenia wymaga, że ustawodawca już na etapie określania wysokości stawek minimalnych za poszczególne czynności lub za udział w poszczególnych postępowaniach dokonał rozważenia i uwzględnienia wszelkich okoliczności charakterystycznych dla danego typu spraw, a tym samym w przyjętych stawkach minimalnych oddana została swoista wycena koniecznego nakładu pracy po stronie pełnomocnika związana ze specyfiką określonego rodzaju postępowania. Brak jest zatem przesłanek do podwyższenia wynagrodzenia do

wysokości dwukrotności stawki minimalnej w sprawie, w której żadne ekstraordynaryjne okoliczności nie wystąpiły, a skala aktywności pełnomocnika pozwanego pozostawała na normalnym poziomie.

Mając na uwadze wymienione wyżej okoliczności, na podstawie powołanych w uzasadnieniu przepisów Sąd orzekł jak w wyroku.

SSR Aleksandra Zielińska-Ośko

Z. Odpis uzasadnienia wraz z odpisem wyroku doręczyć pełnomocnikom stron.